

tryk, det er brugt i den Dagsorden, som forleden Dag blev vedtaget til den højtærede Justitsministers Bevarelse for dette høje Ting og for Landet, nemlig at der er et evigt Krav om Oplysninger. Nej, det, der kræves, er ganske simpelt det, som hele Rigsdagen krævede, den Gang man gik til denne Lovs Vedtagelse, intet som helst andet. Det, der nu sker, er, at man paa et vilkaarligt Punkt af denne Undersøgelse stopper den. Forsøg paa at standse denne Undersøgelse før er blevet slaaet tilbage, ofte med adskilligt Besvær, men denne Gang synes det, som om den højtærede Regering vil yde sin Medvirkning til, at der sættes en Stopper for Undersøgelsen, og da paaberaaber man sig som altid ved saadanne Lejligheder Landets Tarv.

Det er ikke noget usædvanligt. Den Gang da i Frankrig stor Uret var gjort imod Kaptejn Dreyfus, og en Bevægelse rejste sig for at skaffe ham Oprensning, saa mødte alle de, der var de egentlig skyldige, med Kravet om at standse denne Undersøgelse for Landets Skyld; men det franske Folk brød igennem disse hykleriske Udtalelser, det forstod, at var der noget, som Landet trængte til, saa var det at føre en saadan Sag til dens Ende. Vi taler om vor Sag her i bevægede Ord; just samtidig beskæftiger den store Forbundsstat, de Forenede Stater sig med et Forhold af alvorlig Art vedrørende deres Politiks Sammenblanding med økonomiske Interesser. Det er højst sandsynligt, at der paa et vist Punkt af denne Undersøgelse vil fremkomme Opfordring til for Amerikas Skyld, for ikke at blamere det for Europa, ikke at gaa til Bunds i Sagen, men der er intet Tegn paa, at det amerikanske Folk ikke vil føre denne Sag til Ende. Saaledes bør vi ogsaa føre denne Sag til Ende, og saa længe det radikale Venstreparti er til, kan man være forvisset om, at Socialdemokratiet ikke vil være det eneste Parti her i Landet, som kræver, at en saadan Sag skal føres til Ende.

Hvordan man tidligere har set paa denne Sag, det bringer en gammel Udtalelse i „København“, Regeringsorganet, af Regeringens nuværende Advokat paa et vist Omraade — nemlig Udenrigsministerens — Professor Birck, et ganske interessant Vidnesbyrd om. Det er fra den 20. Juni i Fjor. Da skrev Professor Birck i en Kronik i „København“: „Lige saa urigtigt det var at udskyde Landmandsbankkatastrofen i Aaringer, fordi det, der ikke er, nu en Gang ikke er, selv om man paaastaar det modsatte — en Udskydelse

blot forværrer Situationen og forøger Tabene —, ligesaa falsk er Argumentet den Dag i Dag, at man blot ikke skal tale om det.“ Nu synes det jo, som om Professor Birck har sagt det, han ønsker at tale om, og som om han ikke har nogen Interesse i at støtte Arbejdet for at komme til at tale om det hele. Men de Argumenter, der nu føres frem til Gunst for, at vi ikke skal have denne Sag ført til Ende, er lige saa falske, som de var det den Dag.

Hvad man regner med, er, at den store Kreds af Borgere, der sad og læste deres Avis i September 1922, da de erfarede den første Sandhed om Landmandsbanken, og som senere har læst de følgende Afsløringer af de efterfølgende Led af Sandheden, og som bevægede krævede, at nu maatte der i dette Land gøres noget for at faa Bugt med det, der her var foregaaet, nu skal blive rørte, at deres Brilller skal dugges, naar de i de samme Aviser læser om Nødvendigheden af for Landets Skyld ikke at føre denne Sag til Ende. Men hvis de ikke fører den til Ende — og her er der ikke Tale om nogen som helst anden Undersøgelse end den, der direkte vedrører det offentlige i Forholdet til Landmandsbanken —, kommer der om 4—5—6 Aar en lignende Sag, en lignende Bevægelse for at kræve Oplysning, og da vil man fortryde, at man ikke har ført Sagen til Ende denne Gang.

Den højtærede Justitsminister talte til mig om det Forlangende, vi havde stillet om at faa Klarhed over den Sigtelse, der findes i Bankkommissionen vedrørende de forenede Skotøjsfabrikkers Emission af Aktier. Han sagde, at vi har forlangt 400 Navne, og spurgte, hvorfor vi ikke vil have de 2700 Navne frem paa Folk, der, da Aktierne blev emitteret, havde indsendt Begæring om at deltage i Emissionen. Nej, til dem er der ikke knyttet den fjerneste Interesse, ingen har bedt om dem, og ingen har heller bedt om de 400 Navne. Det, der er krævet, er simpelt hen under Henvisning til denne Sigtelse at faa opgivet den Fortegnelse, der findes i Banken over de Personer, der skulde nyde Fortrinsret, naar Banken foretog Aktieemissioner. Den højtærede Minister siger, at naar jeg citerer Bankkommissionen, retter jeg en Sigtelse mod nogen for at have modtaget en Bestikkelse. Jeg citerede Bankkommissionens Sigtelse, og jeg beder den højtærede Justitsminister, hvis han har Tilladelse til at deltage i Diskussionen, om at nævne mig, hvad det da er, Bankkommissionen siger, hvad der ligger i de Ord, der gentagende er oplæst her. Jeg